

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Polyonyma Ciceroniana

Vladeraccus, Christophorus

Antverpiae, 1616

Christophori Vladeracci Dvcissilvii In Polyonyma Ciceroniana, ad Latini & incorrupti sermonis studiosam iuventutem Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71272)

17

CHRISTOPHORI
VLADERACCIDVCIS
SILVII IN POLYONYMA
*Ciceroniana, ad Latini & incorrupti sermonis
studiosam iuuentutem Prefatio.*

HABETIS hic, summa & animi & ingenij spe
 præditi adolescentes, nostræ *υπογραφίας* & succifi-
 uæ lucubrationis ad vestram vtilitatem procrea-
 tum factum: si non adultum & maturū, certè non
 abortiuum, sed vtilem & fructuosum, librum nem-
 pe Polyonymorum, ex vno soloque Latinæ linguæ
 parente Cicerone assumptorum. Ex quo (quod ve-
 rè confirmare possim) duo non parui momenti ac ponderis laborum
 vestrorum adiumenta estis consequuturi. Prius, vt vobis nullo nego-
 tio declinare liceat *ταυτολογίας* vitium scèdum cum primis ac odio-
 sum; cum nihil in orationis contextu sit aptius aut convenientius vi-
 cissitudine, varietate & commutatione. Non rarò enim vsu venit, vt
 idem sit dicendum sæpius; vbi, si scripturus aut dicturus aliquid desti-
 tutus erit variarum vocum copia, & quasi densissima quadã silua: aut
 cum pudore hæsitabit: aut, *κοκκυγος* in morem, eandem cantilenam
 identidem & frequenter occinet, similiter & infantia ridiculus erit,
 & rædio enecabit miserum auditorem vel lectorem. Turpe Rhetor-
 ibus vitium homœologia, cum tota videlicet vnius coloris est ora-
 tio, nulla varietate aut suauitate fastidium leuans. Gaudet ipsa natu-
 ra varietate, quæ in immensa rerum turba nihil vsquam reliquit, quod
 non admirabili quodam varietatis artificio depinxerit. Et vt (inquit
 ille) oculi diuersarum aspectu rerum magis detinentur: ita semper
 animus circumspèctat, in quod se veluti nouum intendat: cui si cun-
 cta sui similia occurrant, nausea protinus auertitur. Id quod celeberr-
 imos quosque & (vt voce Gelliana vtar) classicos auctores Latinæ
 puritatis testes idoneos, & primæ notæ scriptores studiosè obseruasse,
 ex illorum pulcerrimis monumētis solis luce clariùs apparet. Et quo-
 niam singulos persequi longum foret, infinitique prorsus laboris: suf-
 ficiet vnum ex principe Poëtarum Homero exemplū. Hic in Odyf-
 sea sua sapius Vlyssis Ithacensium principis variauit epitheta, quàm
 poëticus ille Protheus suos mutauit colores. Nunc, inquit, *πολύμητις*
Ὀδυσσεύς. Nunc: *Ὀδυσῆες ἀμύμονος ἀντιθέοιο*. Interdū: *θεῖος Ὀδυσσεύς*.
B Aliquando:

B

Aliquando:

Aliquādo: ὡ γύβαι αἰδολή λαερτιάδεω Ὀδυσῆος. Modò: ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς ἦϊοιο. Interim: ἔσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην. Sed quid arenas numero in eo Poëta, qui omnibus eloquentiæ partibus exemplum & ortum dedit, quem nemo in magnis rebus sublimitate, in paruis proprietate superauit, qui idem lætus ac pressus, iucundus ac grauis, tum copia tum breuitate mirabilis, nec poëtica modò, sed & oratoria virtute eminētissimus habetur? Itemque innumerorum instar fuerit vauis è Virgilio locus, qui de Afri Domitij sententia, ita accedit Homero Poëtarum principi, vt sit secundus: prior tamen primo, quàm tertio. hic in sexto suæ Aeneidos libro, quoties Sibyllam induxit cum Aenea loquentem, toties principia cum eius laude, & plena cum magnificentia varietate distinxit. Nunc, Tros Anchisiade: nunc, Sate sanguine Diuūm: item, Anchisa generate Deūm certissima proles. Interim, Dux inlyte Teucrūm. Qua varietate vt nihil iucundius; ita nihil est quod æquè auditorem in attentione conseruet, & minus tedium obrepere permittat, lectoremque ad plura anhelantem suauiter perducatur. Alterum, quod ex hoc Polynomorum (quæ Synonyma appellant quidam) volumine percipietis emolumentum & præmium, minimè vulgare est: vt non sit in vestra dictione metuendus *σωροισμός*, ex barbaris Latinis, propriis & impropriis, obsoletis & nouis, poëticiis & oratoriis, quouis monstro Horatiano monstrosior: sed vt sit vnusmodi orationis cursus & ingressio ad illius imitationem, quem lectissimum fatentur omnes, in quo vis Demosthenis, copia Platonis, suauitas Isocratis, & quæcumque vilo in genere laus egregia fuit, in eo summa, præcellens, & eximia extitit, quem non modò eloquentissimum fuisse, sed ab eo ipsam eloquentiam genitam vno ore confitentur omnes docti, qui cui placebit, eum optimus formandæ iuuentutis artifex Quintilianus multum profecisse testatur, qui quoque vult parandas esse quasdam opes, quibus vti, vbicumque desideratum erit, possis: eæ, inquit, constant copia rerum & verborum. Cicero etiam primum siluam rerum & sententiarum comparandam esse eloquentiæ studioso diligenter præcipit. In Rhetoricis suis Aristoteles dicit caput eloquutionis esse, purè & emendatè loqui. Cùm autem sine verbis & sententijs eloquentia constare non possit, efficitur omnino optimorum vocabulorum (vt citra controuersiam sunt ea quibus præcipuè omnium eloquentissimus vsus M. Tullius Cicero) copiam congerendam esse. Fruimini igitur hac nostra antelucana qualicumque industria, & quodcumque impensum est laboris & operæ, boni consulite: & fructus longè vberimos affatim & cumulatè percipite: vosque ad Ciceronianam illam scribendi maiestatem paullatim comparate.

POLYO-